

پایان یک دیکتاتور و آغاز فروپاشی رژیم دیکتاتوریش

تیر ۲۵۸۵

دعوت از واپس گرایان و تروریست های منطقه و تنی چند از مقامات دست سوم و چهارم کشورها، در جمع سرداران از پناهگاههای زیر زمینی درآمده، سیرک مضحکی را درست کرده که برای تماشاگران آخرین پرده پایان حیات دیکتاتور خونریز، نمایشی از حقارت و لودگی سردمداران رژیمی است که ۴۷ سال است که میهن ما را اشغال کرده اند. در نخستین لحظات بمباران بیت در ساعت ۱۰:۱۰ بامداد ۲۸ فوریه ۲۰۲۶، علی خامنه ای دیکتاتور و تنی چند از افراد نزدیک به خانواده اش در دم کشته شدند.

رژیم فرومایه و اشغالگر جمهوری اسلامی، ناگزیر به اعلام خبر مرگ دیکتاتور خونریز شد. اما پس از گذشت ۴ ماه، در حاشیه تفاهم با آمریکا، از آن کشور خواستند تا اجازه دهد مراسم نمایشی برای دفن رهبر معدوم خود را برگزار کنند. آمریکا نیز از اسرائیل خواست امنیت سرداران بی غیرت سپاه و میهمانان تروریست آنها را بپذیرد.

اما مشکل بسیار بزرگ دیگر برای رژیم دیکتاتوری، ملت ایران است. مردم آن جنایتکار، فرزند پلیدش مجتبی و رژیم انیرانی را عامل اصلی کشتار بیش از ۴۰۰۰۰ ایرانی بیگناه در دو روز میدانند. لذا رژیم، برای استفاده از آخرین فرصت تبلیغاتی، به بسیج گدایان و تبهکاران داخلی و وارد کردن مزدوران منطقه ای، در قالب زینبیون و فاطمیون، پرداخته و کوشش کرده تا جمعیت قابل توجه ای را، برای وداع با آن چنگیز زمانه و ضحاک دوران، به خیابان ها بیاورد. بخصوص در شهر مشهد دستور تخلیه خواب گاه های دانشجویان برای اسکان زینبیون و فاطمیون صادر شده و اتوبوس های سپاه و ارتش در حال جمع آوری مزدوران از روستاهای سراسر کشور و کشورهای همسایه است، تا با وعده پول و خوراک مجانی، آنها را برای تماشای سیرک بدرقه جلاّد مقتول، برای سیاهی لشکر، بیاورد.

هزینه سرسام آور این نمایش ۵ روزه در ایران و عراق رقم بسیار بزرگی است بر دوش ملت ایران است که خود هم اکنون در شرایط سخت اقتصادی ناشی از بی لیاقتی رژیم قرار دارد. بی اعتنائی مقامات جهانی و عدم شرکت رهبران و سران بیشتر کشور ها، نشان از انزوا و فلاکت رژیم دارد، رژیمی که حتی برای دفن رهبر مقتولش باید از آمریکا اجازه بگیرد.

گر چه نبود آن ملای تبهکار و خونخوار، یک هدیه بزرگ به ملت ایران است، اما مردم مبارز ایران ترجیح میدادند که او زنده دستگیر و در یک دادگاه علنی محاکمه میشد تا به جنایات مخوفی که بر علیه بشریت کرده است، اعتراف نماید. آن پلید امروز در میان ما نیست، اما آثار شوم زندگی پر از جنایت و خرابکاری در فرهنگ ایرانی او و رژیم تروریستش از خاطر ایرانیان و جهانیان پاک نخواهد شد.

سازمانهای هموند جبهه همآهنگ مبارزان ایران:

انجمن ایران در دالاس، انجمن ایرانی برای صلح و آزادی و عدالت، انجمن زنان پارسی در سوئد، انجمن فرهنگ ایران زمین، بنیاد اروپایی زرتشت شناسی، تشکیلات لوس آنجلس-ایران، پشتیبانان جنبش دموکراسی، پیمان برای دموکراسی، جبهه ملی خارج از کشور، جمعیت آزادیخواهان ایرانی در فرانسه، جمعیت خرد پیشگان ریشه ای، جنبش حمایت از مبارزات ملت ایران، جنبش زنان ایران، حزب ایران نوین (سیاتل)، حزب دموکرات مردم ایران، رادیو آزادگان، سازمان ایران پاد، سازمان پان ایرانیست، سازمان رهایی ایران، سازمان جوانان هوادار مشروطه پادشاهی، سازمان حقوق بشر برای آزادی زندانیان سیاسی، سازمان سرباز، سازمان سکولارهای دموکرات ایران، سازمان مشروطه خواهان ایران پادشاهی، سازمان مشروطه خواهان بلوچ، سازمان نگهبانان ایران جاوید، سازمان نظم نوین ایرانیان، سازمان نهال، سازمان همبستگی زنان ایران، شورای اتحاد و همبستگی نیویورک، کانون اروپایی برای آموزش جهان بینی زرتشت، کانون خرد، کنگره همبستگی ایرانیان، نگهبانان یکپارچگی ایران.

The End of a Dictator and the Beginning of the Collapse of His Regime

July 2026, Tir 2585

The funeral ceremony held for Ali Khamenei has been perceived by many Iranians not as a genuine national tribute, but as the final act of a regime struggling to preserve its legitimacy.

Surrounded by representatives of Islamist hard-line movements, regional armed groups, and a handful of lower-ranking foreign officials, the leaders of the Islamic Republic sought to project an image of strength. To many observers, however, the event instead reflected the diplomatic isolation and growing fragility of a regime that has ruled Iran for forty-seven years.

According to announcements made by the Iranian authorities, Ali Khamenei died on 28 February 2026. Four months later, the regime organized state funeral ceremonies presented as a symbol of national unity. These events, however, took place amid heightened regional tensions and under extraordinary security measures.

For many members of the Iranian opposition, the regime's greatest challenge no longer comes from abroad, but from the Iranian people themselves. They hold Ali Khamenei, his inner circle, and the senior leadership of the Islamic Republic responsible for decades of repression, arbitrary arrests, executions, systematic human rights violations, and the massacre of thousands of Iranian citizens recently.

Opposition sources further claim that the authorities mobilized extensive administrative and security resources to ensure large crowds at the funeral ceremonies. They allege that participants were transported from different provinces and that members of armed groups allied with the Islamic Republic from neighboring countries were also brought in to reinforce the public display. Such measures would illustrate the regime's determination to transform a funeral into a political propaganda demonstration.

The enormous financial cost of these ceremonies comes at a time when the Iranian people are enduring one of the deepest economic crises in the country's modern history, marked by soaring inflation, widespread poverty, and a dramatic decline in living standards. For many Iranians, these expenditures further demonstrate how disconnected the country's leadership has become from the daily hardships of its citizens.

The absence of most world leaders and heads of government from the funeral ceremonies also attracted considerable attention. In the eyes of the opposition, the limited international representation highlights the Islamic Republic's increasing political isolation on the world stage.

Ali Khamenei's death may mark the end of a gloomy era. Yet for many Iranians, justice will only be served when those responsible for crimes committed against the Iranian people are brought before an independent court and held accountable through fair and transparent judicial proceedings.

Individuals may pass away, and regimes may eventually fall. But the memory of the victims endures. No official ceremony can erase the suffering inflicted upon the Iranian people or the lasting legacy of repression left by the Islamic Republic.

La fin d'un dictateur et le début de l'effondrement de son régime

Juillet 2026, Tir 2585

La cérémonie organisée à l'occasion des funérailles d'Ali Khamenei apparaît, aux yeux de nombreux Iraniens, moins comme un hommage national que comme la dernière mise en scène d'un régime en perte de légitimité.

Entourés de quelques représentants de mouvements islamistes radicaux et d'organisations armées de la région, ainsi que de responsables étrangers de second plan, les dirigeants de la République Islamique ont tenté d'offrir une image de force. Pour beaucoup, cette démonstration traduit au contraire l'isolement diplomatique et la fragilité d'un pouvoir qui gouverne l'Iran depuis quarante-sept ans.

Selon les informations communiquées par les autorités iraniennes, Ali Khamenei est décédé le 28 février 2026. Quatre mois plus tard, le régime a organisé des funérailles d'État présentées comme un moment d'unité nationale. Toutefois, ces cérémonies se sont déroulées dans un contexte de fortes tensions régionales et sous d'importantes mesures de sécurité.

Pour de nombreux opposants iraniens, le principal défi du régime ne vient plus de l'extérieur, mais du peuple iranien lui-même. Ils considèrent Ali Khamenei, son entourage et les plus hauts responsables de la République Islamique comme les premiers responsables de décennies de répression, d'exécutions, d'emprisonnements arbitraires et de la mort de milliers de citoyens.

Les opposants affirment également que les autorités ont mobilisé d'importants moyens administratifs et sécuritaires afin d'assurer une participation massive aux cérémonies. Ils évoquent notamment le transport organisé de participants venus de différentes provinces ainsi que la présence de groupes alliés de la République islamique originaires de plusieurs pays de la région. Ces mesures témoigneraient de la volonté du régime de transformer des funérailles en démonstration politique.

Le coût financier considérable de ces cérémonies intervient alors que la population iranienne traverse une crise économique profonde, marquée par l'inflation, la pauvreté croissante et l'effondrement du pouvoir d'achat. Pour beaucoup d'Iraniens, ces dépenses illustrent une nouvelle fois le fossé qui sépare les dirigeants des préoccupations quotidiennes de la population.

L'absence de la majorité des chefs d'État de gouvernement étrangers dans les cérémonies également été largement remarquée. Pour les opposants, cette faible représentation internationale confirme l'isolement politique grandissant de la République Islamique sur la scène mondiale.

La disparition d'Ali Khamenei marque sans doute la fin d'une époque cafardeuse. Mais pour de nombreux Iraniens, la justice n'aura véritablement été rendue que lorsque les responsables des crimes commis contre le peuple iranien auront répondu de leurs actes devant une juridiction indépendante, dans le respect des principes d'un procès équitable.

Les hommes passent. Les régimes tombent. Mais la mémoire des victimes demeure. Les souffrances infligées au peuple iranien et les atteintes portées à la dignité humaine ne pourront être effacées ni par une cérémonie officielle, ni par le temps.

Das Ende eines Diktators und der Beginn des Zusammenbruchs seines Regimes

Juli 2026, Tir 2585

Die Trauerfeier für Ali Khamenei wird von vielen Iranerinnen und Iranern nicht als aufrichtiger nationaler Abschied, sondern als die letzte Inszenierung eines Regimes wahrgenommen, das um seine schwindende Legitimität ringt.

Umgeben von Vertretern islamistischer Hardliner, regionaler bewaffneter Gruppierungen sowie einigen ausländischen Funktionären niedrigerer politischer Ebene versuchte die Führung der Islamischen Republik, Stärke und Geschlossenheit zu demonstrieren. Für viele Beobachter spiegelte diese Veranstaltung jedoch vielmehr die diplomatische Isolation und die zunehmende Schwäche eines Regimes wider, das den Iran seit siebenundvierzig Jahren beherrscht.

Nach Angaben der iranischen Behörden starb Ali Khamenei am 28. Februar 2026. Vier Monate später organisierte das Regime ein Staatsbegräbnis, das als Symbol nationaler Einheit dargestellt wurde. Die Zeremonien fanden jedoch in einem von erheblichen regionalen Spannungen und außergewöhnlichen Sicherheitsmaßnahmen geprägten Umfeld statt.

Für viele Angehörige der iranischen Opposition geht die größte Bedrohung für das Regime heute nicht mehr vom Ausland, sondern vom iranischen Volk selbst aus. Sie machen Ali Khamenei, seinen engsten Machtkreis und die Führung der Islamischen Republik für jahrzehntelange Unterdrückung, willkürliche Verhaftungen, Hinrichtungen, systematische Menschenrechtsverletzungen sowie den Tod Tausender iranischer Bürger verantwortlich.

Oppositionskreise behaupten zudem, die Behörden hätten erhebliche staatliche und sicherheitspolitische Mittel eingesetzt, um eine möglichst große Beteiligung an den Trauerfeiern sicherzustellen. Sie berichten von organisiertem Transport von Teilnehmern aus verschiedenen Provinzen sowie von der Anwesenheit regimetreuer bewaffneter Gruppen aus Nachbarstaaten. Sollten diese Angaben zutreffen, würden sie den Versuch des Regimes belegen, eine Trauerfeier in eine politische Machtdemonstration umzuwandeln.

Die enormen Kosten dieser mehrtägigen Zeremonien fallen in eine Zeit, in der die iranische Bevölkerung unter einer schweren wirtschaftlichen Krise leidet – geprägt von Inflation, wachsender Armut und einem dramatischen Verlust der Kaufkraft. Für viele Iraner verdeutlichen diese Ausgaben erneut die tiefe Kluft zwischen der politischen Führung und den alltäglichen Sorgen der Bevölkerung.

Auch das weitgehende Fernbleiben der meisten Staats- und Regierungschefs aus aller Welt blieb nicht unbeachtet. Aus Sicht der Opposition unterstreicht die geringe internationale Beteiligung die zunehmende politische Isolation der Islamischen Republik auf der internationalen Bühne.

Der Tod Ali Khameneis mag das Ende einer Epoche markieren. Für viele Iraner kann jedoch erst dann von Gerechtigkeit gesprochen werden, wenn diejenigen, die für die gegen das iranische Volk begangenen Verbrechen verantwortlich sind, vor ein unabhängiges Gericht gestellt und in einem fairen und rechtsstaatlichen Verfahren zur Rechenschaft gezogen werden.

Menschen sterben, Regime stürzen – doch die Erinnerung an die Opfer bleibt. Keine staatlich inszenierte Zeremonie wird das Leid auslöschen können, das dem iranischen Volk zugefügt wurde, oder das Vermächtnis von Unterdrückung und Gewalt beseitigen, das die Islamische Republik hinterlassen hat.